

NIEUWE SCHOOLWEG

Naar de hier gelegen school

Arnold Fortuin

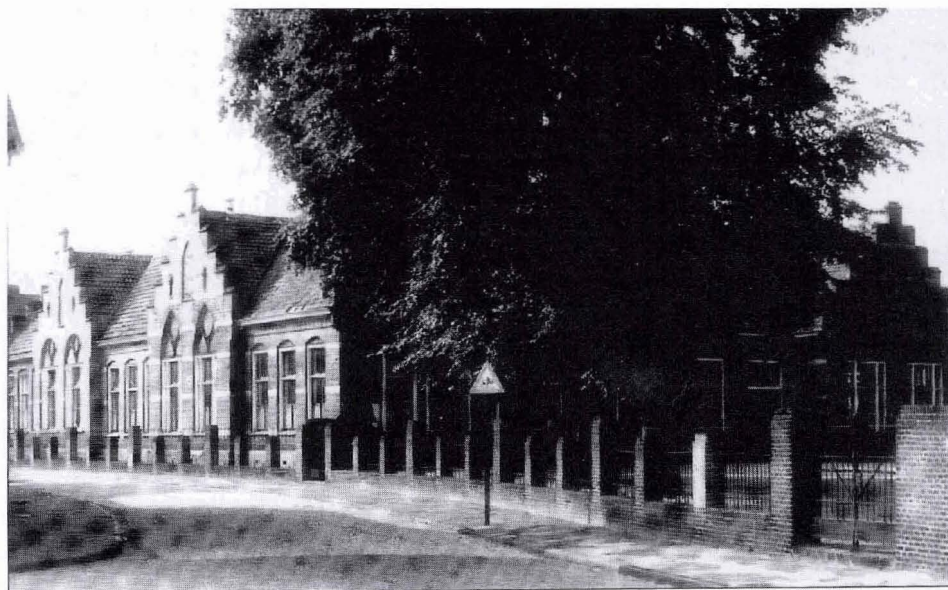
Hoeveel stappen heb ik niet gezet op een stuk van de Nieuwe Schoolweg. Vanaf de Ribbeltsweg, waar ik woonde, was het soms een kwartier, soms een half uur en achterop een boerenkar een minuut of tien naar de school, die zijn naam aan deze straat had geleend. We schoten, vaak in groepen, via de Oosterstraat met links van ons het spoor en de Koninklijke Van Heek en Co., na een oversteek op de Oldenzaalsestraat en een stukje Molenstraat, de Nieuwe Schoolweg in. Verder in de straat, die doorloopt tot aan het gebouw van de vroegere Keuringsdienst van Waren op de hoek H.B. Blijdensteinlaan, kwamen we zelden. Koningin Wilhelmina overigens evenmin. Die stapte in 1936, samen met haar dochter Juliana, vanaf de Nieuwe Schoolweg de tentoonstelling 't Volle Profijt op het erve Zeggelt binnen. Niet alleen de oranje, ook meer dan tweehonderdduizend andere gasten kozen die ingang. En zes jaar daarvoor was op het zelfde terrein, ten noorden van de Jozefkerk, de tentoonstelling 'Zevenmijls' georganiseerd. En ook toen kwamen een dikke honderdduizend bezoekers via de Nieuwe Schoolweg binnen. De straatnaam leek ons zoveel jaren later ongepast. Waar was dan die nieuwe school? Niet die van ons natuurlijk, want die was in onze beleving al meer dan 40 jaar oud. Dat klopte wel ongeveer. De school leende al in 1899 zijn naam aan de straat. Wij, leerlingen in de oorlogsjaren, zaten gewoon op de

'Koopschool', genoemd naar schoolhoofd Koop. Meneer Koop was toen al verleden tijd. Wij hadden Vermeijs; voor ons 'de dikke Vermeijs'. Die gaf telefoonles en liet ons sporten met een slingerbal. Die school, het parochiehuis er achter, de praktijk van 'onze' roomse dokter en notabele Jansen en de Jozefkerk met brave parochianen, vaak textielarbeiders, vormden het centrum van ons rijke roomse leven.

Straatnaam als spiegel van historie

Meneer Vermeijs hield van orde, zijn collega's ook. Linkshandigen leerden er, met tikken met de meetlat, rechts schrijven. De taalboekjes in de klas waren zo oud dat we vis en vlees met sch aan het eind leerden schrijven. Schoolmateriaal was kostbaar. Klein schrijven was wet. Eerst met griffel en lei; later in schriften waarvan ook de buitenkanten werden benut. In de winter brandde er in de school met de onvergetelijke trapgeveltjes een grote potkachel, waarop je bij

gelegenheid stiekem een appel pofte. Tot het moment 's ochtends dat de schoolbel klonk en wij keurig twee aan twee in de rij gingen staan, waren we al aardig bezig geweest. Onderweg op de Oosterstraat bijvoorbeeld, waar we in het najaar ammunitie vonden voor onze plof, die vanaf het met een puntig hekwerk afgezette schoolplein op het kerkgebouw werd gericht. Soms veroorzaakte een knokpartij of een wedstrijd vérplassen bij de plassen van Blijdenstein voor vertraging. In de pauze heersten de hoogste klassen op de speelplaats. Er werd bok gestaan en gesprongen; gevoetbald en een enkele keer gevochten. Raakte er eens een bal over het hek dan liep er altijd wel iemand van machinefabriek Sanders die hem terugschopte. De straatnaam Nieuwe Schoolweg versluisde de waarheid; er stond geen nieuwe school. Wel 'onze' school, met daarachter het parochiehuis voor sociale ontmoetingen en 'onze' Jozefkerk waar iedereen die er toe deed kerkte. De school raakte na jaren van leegstand letterlijk opgebrand. Weer een monument armer. De Nieuwe Schoolweg bleef.

De Nieuwe School ofwel 'Koopschool' in 1966. In 1896 was de school gesplitst in "Eene school A voor meerbetalenden en eene school B voor minderbetalenden"

Foto: W.J.E. Berns

Cadeautip:
Een abonnement op

n sloopsteen

voor € 8,50 per jaar (4 nrs.)

Bel: (053) 4769390